

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 432/2026
21.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Вуковић, председника већа, Слободана Велисављевића, Јасмине Васовић, Милене Рашић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Љиљане Вијук, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К-427/22 од 23.04.2025. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1-166/25 од 02.02.2026. године, у седници већа одржаној дана 21.04.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Љиљане Вијук, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К-427/22 од 23.04.2025. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1-166/25 од 02.02.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици К-427/22 од 23.04.2025. године окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. Кривичног законика и осуђен је на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци. Истом пресудом, окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка, о чијем износу ће суд одлучити накнадно посебним решењем, док је оштећена ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1-166/25 од 02.02.2026. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Сремској Митровици и браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Сремској Митровици К-427/22 од 23.04.2025. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Љиљана Вијук, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни

суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости и побијану првостепену правноснажну пресуду преиначи, тако да окривљеном утврди мању казну затвора или да побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештења јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Љиљане Вијук је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП и исту образлаже наводима да је побијаним пресудама повређен закон на штету окривљеног услед чињенице да је суд погрешном применом члана 54. Кривичног законика, окривљеном као отежавајућу околност ценио упорност приликом извршења кривичног дела, а која околност, по наводима браниоца, представља законско обележје кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, на који начин је ова околност најпре узета као начин извршења кривичног дела, а затим је поново вреднована као отежавајућа околност при одмеравању казне. Овако изнетим наводима у захтеву бранилац суштински указује на учињену повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП.

Овакви наводи браниоца окривљеног су од стране Врховног суда оцењени као неосновани.

Наиме, одредбом члана 54. став 3. Кривичног законика прописано је да се околност која је обележје кривичног дела не може узети у обзир као отежавајућа или олакшавајућа околност, изузев ако прелази меру која је потребна за постојање кривичног дела или одређеног облика кривичног дела, или ако постоје две или више оваквих околности, а само је једна довољна за постојање тежег односно лакшег облика кривичног дела.

Одредбом члана 182. став 2. Кривичног законика прописано је да кривично дело недозвољене полне радње чини онај ко под условима из члана 180. став 1. и члана 181. став 3. овог законика, изврши неку другу полну радњу, док је чланом 180. став 1. Кривичног законика, прописано да ко изврши обљубу или са њом изједначен чин са дететом казниће се затвором од 5 до 12 година.

Дакле, из цитираног кривичног дела из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. Кривичног законика, које је окривљеном стављено на терет и за које је оглашен кривим, не произлази да начин извршења и упорност приликом извршења кривичног дела представљају законско обележје кривичног дела недозвољене полне радње, па је

самим тим, првостепени суд могао наведене околности да цени као отежавајуће на страни окривљеног у смислу члана 54. Кривичног законика, па су супротни наводи браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Из напред изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. Законика о кривичном поступку, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Татјана Вуковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**